Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 81 (433) sîmbătă 8 oct. 1955 * 4 pag. 15 bani

Se vor aprinde luminile

E seară. Intunericul se lasă tiptil, tiptil, vestind că ziua e pe sfîrșite. S-a terminat și adunarea. Pionierii îl înconjoară și-l felicită cu căldură pe noul lor președinte de unitate. Dar ce îmbujorat la față e președintele de unitate! Cred că e emoționat!

Ptii! ce ghinion! S-a stins lumina în sală.

Dar uite, colo s-a aprins o luminiță roșie... apoi una albastră... verde... și deodată, ca-n basme, în fața noastră au apărut niște căsuțe mici, gingaș „zidite", scăldate în lumini feerice.

— E surpriza noastră... spune cineva.

Ei, dar să mă opresc aici. Gîndul meu a călătorit prea departe. Adunarea de alegeri a noului președinte de unitate despre care v-am povestit mai sus, n-a avut încă loc. Ea se va ține de-abia mîine. Dar căsuțele de care v-am vorbit există, și mîine, luminile se vor aprinde negreșit.

Și-acum, să vă spun povestea căsuțelor și a constructorilor care le-au „zidit".

In clădirea mare a Școlii medii nr. 5 din Timișoara, se află o cameră mică. Ea se deosebește de celelalte săli de clasă și de aceea, se și numește „Atelierul cercului de mîini îndemînatice".

Doritoare să văd dacă într-adevăr sînt „îndemînatice" mîinile care lucrează aici, m-am apropiat de ușă și am bătut:

„Cioc, cioc, cioc"... Niciun răspuns. Am mai bătut o dată. Dar tot n-am primit niciun răspuns. „Inseamnă că nu e nimeni înăuntru", mi-am spus, și fără să mai stau pe gînduri, am apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis. M-am pomenit în fața unui grup de băieți care lucrau de zor. De grăbiți ce erau, nici nu m-au băgat în seamă. Cinci dintre ei, discutau aprins.

— Să le vopsim numai în roșu, propuse unul, de care am aflat mai tîrziu că se numește Constantin Enea.

— Ba nu! să fie mai multe culori! E mai frumos așa, se împotrivi Lațcu Petre.

— Are dreptate! Să le vopsim în mai multe culori, spuse Gâzdac Viorel.

La început n-am știut nici eu că e vorba despre becuri și ce culoare să aibă ele...

Apoi s-au apucat de treabă.

Nu-i lucru ușor să pilești un cap de ciocan... Dar maistrul sosit dintr-o uzină în atelierul școlii, îi sfătuiește cu răbdare pe micii lăcătuși.

Mînuiau cu multă pricepere fierăstrăul mic, conducîndu-l pe căile întortochiate desenate pe placaj.

Ei sînt „ziditorii" căsuțelor mici și gingașe care vor fi expuse mîine la adunarea de alegere a noului președinte de unitate.

Dar am uitat să vă spun că la adunare va fi o întreagă expoziție, cu obiecte lucrate în acest mic atelier.

Ce face oare Iavorschi Victor în colțul celălalt al bancului? Decupează o ramă cu suport.

— E lucru ușor, zic unii.

Dar Victor are argumentele lui.

— Am rupt atîtea pînă acum, zice el, arătîndu-mi o cutie cu o mulțime de pînze de traforaj rupte.

Weinberger Gheorghe are și el o treabă importantă. Decupează figuri de animale: ursuleți, iepurași, veverițe, lucruri care vor deveni material didactic pentru cei din clasa I-a.

In partea dreaptă a bancului este locul celor din clasa a VII-a. Ei fac lucruri „serioase". Acum pregătesc un periscop pentru laboratorul de fizică. Vor face și un paratrăznet, un cîntar zecimal și alte aparate de fizică.

Grupul celor dintr-a V-a îl ascultă pe tovarășul profesor Rista Ion, care le explică felul cum trebuie lucrate cuburile, piramidele și apoi se apucă și ei de treabă.

Un singur lucru am să vă mai spun despre acești mici „meșteri" cu mîini îndemînatice: că sînt foarte harnici. Și că în curînd vor înființa în cercul lor și „o secție" de împletit, unde vor lucra diferite obiecte din pănușe de porumb.

Acum, îmi iau rămas bun de la ei, și-i las să facă ultimile pregătiri în vederea sărbătorii de mîine.

Irina RADULIAN

De serviciu

Mircea Fintînaru e astăzi de serviciu. Ca niciodată, a sosit la școală cînd încă nu venise nimeni. Și-a prins paltonul în cuier (ploua strașnic afară!) și a deschis ușa clasei. Pardoseala spălată proaspăt decuseară, băncile frumos aliniate, șterse bine de praf, geamurile și tabla strălucind de curățenie, îl făcură pe Mircea să exclame:

— Ia te uită ce clasă frumoasă avem! Cum naiba fac băieții de-o murdăresc atît de repede? Dar lasă, astăzi sînt eu de serviciu și de n-o rămîne clasa tot așa pînă la sfîrșitul orelor...

Dar n-apucă să-și termine gîndul, că auzi scîrțîind portița. De aceea, închise repede ușa și dădu fuga la intrare. Dinspre poartă se apropia alene, cu capul plecat de parcă ar fi căutat ceva, un băiat măruntel, dar îndesat. Făcea cîțiva pași, și întîlnind în cale cîte-o pietricică, dădea cu piciorul în ea cît putea. Din pricina asta își murdărise pantalonii cam pînă pe la genunchi.

— Unde naiba te-ai bălăcit așa? îl luă la rost Mircea. Dacă nu te cureți lună, nu intri azi în clasă!

Băiatul nu se împotrivi cu nimic, atîta doar că nu-și putu înfrînge uimirea că-l vede pe Mircea atît de devreme la școală. Își scoase din geantă cuțitașul de lemn și tot așa, tacticos, începu să se curețe de noroi.

— Ei, acum pot să intru? îl întrebă el pe Mircea cînd socoti că e destul de curat ca să capete această învoire.

Mircea se apleacă și începu să-l cerceteze cu de-amănuntul.

— Dar ghetele? Uită-te numai ce ai la călcîi! Așa nu se poate. Ia de colo o cană cu apă și spală-ți ghetele.

Nici de data asta băiatul nu se împotrivi. Și în vreme ce el se trudea să-și facă ghetele lună, la intrare începuseră să se îngrămădească alți băieți.

— Ia lasă-mă în pace! țipa cîte unul. Ce naiba vrei, doar n-am să viu la școală cu elicopterul!

Dar Mircea era neîndurător. Unul cîte unul, băieții intrau în clasă, curați lună.

★

Clopoțelul școlii anunță începutul primei ore de curs. La intrare nu mai rămăsese nimeni, afară de Mircea. După ce ridică găleata cu apă pe scăunel, păși și el spre clasă. Ca și dimineață, deschise ușor ușa și privi peste tot. Pardoseala rămăsese la fel de curată, băncile aliniate...

— Vedeți voi? se mîndri el către colegi, în vreme ce se îndrepta spre banca sa. Se cunoaște cînd fac eu de serviciu!

Dar cu fiecare pas pe care-l făcea, rămînea pe podeaua curată urma ghetelor sale pline de noroi. Băieții priveau urmele și nu știau ce să creadă. Dar urmele o făceau pe atotștiutoarele, spunînd parcă copiilor:

— Mă rog, ce-i atît de greu de înțeles? Se cunoaște cînd Mircea Fintînaru face de serviciu!

Vasile BIRGAOANU

UN OBIECT NOU

In orarul meu a apărut anul acesta un obiect nou: fizica. Imediat ce am cumpărat cartea, am răsfoit-o. Ca să vă spun drept, nu prea mă atrăgea. Mă gîndeam că n-o să-mi placă, că va fi greu s-o pot învăța. Dar n-a fost așa.

De la începutul anului, am avut mai multe ore de fizică. Și cu fiecare oră nouă, fizica mă interesa tot mai mult. Am învățat despre corpurile solide, lichide și gazoase, despre proprietățile materiei. Imi plac mult experiențele pe care le facem. De pildă, la lecția „Gravitatea", tovarășa profesoară ne-a vorbit despre experiența cu firul cu plumb. Cînd am ajuns acasă, mi-am făcut și eu un fir cu plumb așa cum învățasem la ora de fizică. Acum învăț la fizică cu plăcere.

Petronella BUZURA
Școala Medie de 10 ani nr. 8
Cluj

Cînd ești atent

E ușor să înveți lecțiile acasă cînd ești atent la explicații, în timpul orelor.

Luna marii prietenii

7 octombrie. Prima zi din luna Marii Prietenii dintre poporul romîn și cel sovietic.

E o lună pe care o așteptăm în fiecare an cu emoție, ca pe o mare sărbătoare închinată unei prietenii adevărate. E o lună în care avem prilejul să ne arătăm recunoștința față de eliberatorii noștri, mulțumirea pentru marele și necontenitul ajutor sovietic; un nou prilej pentru o cunoaștere mai bună a Marii Țări a Socialismului.

Toată luna, în întreaga țară, vor avea loc numeroase manifestări închinate prieteniei romîno-sovietice.

In țara noastră au sosit din nou oaspeți dragi sovietici. Ei ne vor împărtăși din experiența lor minunată în construirea socialismului, ne vor povesti despre cele mai noi realizări ale oamenilor sovietici. Corespondențele dintre prietenii din R.P.R. și cei din U.R.S.S. vor fi în luna asta și mai numeroase.

La sfîrșitul Lunii, toți vom putea spune: îi cunoaștem mai bine pe tovarășii sovietici, și astfel prietenia noastră s-a întărit și mai mult.

Pretutindeni, în orașele și satele patriei noastre, oamenii muncii așteaptă cu drag toate cîte vor fi în Luna prieteniei. Cîntece, dansuri, întîlniri, expoziții, spectacole, conferințe, toate le vor rămîne neșterse în amintire.

Intîlnirile cu oaspeții sovietici sînt neprețuite pentru noi.

Iată-l pe A .F. Nameștnikov, membru al unei delegații sovietice, specialist în industria alimentară, împărtășindu-și experiența muncitorilor de la fabrica „Flora".

In fiecare an, vestite ansambluri artistice din Uniunea Sovietică vin în țara noastră să ne facă cunoscute comorile artei sovietice.

In fotografie, un dans interpretat de Ansamblul de Stat de dansuri populare al R.S.S. Moldovenești, care a fost la noi anul trecut.

Ce va fi în luna prieteniei Romîno-Sovietice

— 8-9 octombrie: **Congresul A.R.L.U.S.**

— 10-20 octombrie: **Festivalul filmului sovietic.**

— 16-23 octombrie: **Săptămîna popularizării noilor cuceriri ale științei și tehnicii sovietice.**

— 20-30 octombrie: **Decada cîntecului și dansului popular sovietic.**

— 22-29 octombrie: **Săptămîna cărții și presei sovietice (în săptămîna aceasta va fi o reducere de 10% la toate cărțile).**

— 23-30 octombrie: **Manifestări cu prilejul împlinirii a 100 de ani de la nașterea lui I.V. Miciurin.**

— 29 octombrie: **Ziua Comsomolului.**

— 31 octombrie—6 noiembrie: **Săptămîna teatrului și a muzicii ruse și sovietice.**

Din viața unei GOSPODĂRII

Borșul pescăresc aburește ispititor. E vremea prînzitului, și brigadierii au început să sosească în sala de mese. Mîncarea-i gustoasă și fiecare-l laudă pe bucătar, care azi s-a întrecut pe sine. Zboară de colo-colo glumele, se înnoadă discuții. Vezi că Gospodăria Agricolă de Stat Costești-Vale e o gospodărie foarte întinsă, brigăzile lucrează cîteodată departe una de alta, și acum, în sala de mese, e timpul și locul cel mai prielnic ca oamenii să-și împărtășească între ei noutățile. Și noutăți sînt destule...

— Cum stați, cum stați? îi întreabă cineva pe cei care lucrează la însilozarea porumbului.

— Cum să stăm? Două sute de tone pînă acuma. Ehei, balena să ne trăiască!

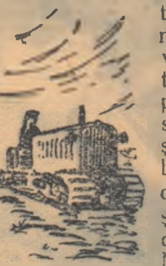
Un neștiutor ar rămîne uluit: „Ce, ăștia cresc balene pe-aici"? Dar noi știm cum stau lucrurile: „Balena", e o mașină sovietică de însilozat porumbul, pe care le-au trimis-o prietenii din Uniune. Nu se știe cine a botezat-o așa, uimit probabil de forța și iuțeala cu care aruncă în silozuri șuvoiul de porumb. Cei de la G.A.S. s-au obișnuit cu mașina. Dar din comune îndepărtate vin și-acum sătenii s-o „studieze" și să se mire...

Intr-alt colț se discută despre însămînțările de toamnă:

— Cu orzul am ajuns la 40 de hectare...

— Grîul zici? Am trecut suta de hectare!

Legumicultorii își au și ei problemele lor (sectorul legumicol e unul din cele mai însemnate sectoare ale gospodăriei). Se vorbește despre recolta de roșii, despre pasta de bulion, din care au pus pînă acum la butoaie vreo 4.000 de kg. Dar, fiindcă veni vorba... Il vedeți pe tovarășul acela voinic de colo, care își aprinde tocmai țigara? E brigadierul de tractoare Marin Nicolae. Bun tractorist. Fruntaș. Dar să nu credeți că-l interesează numai mașina lui. Il interesează

toată gospodăria și bunul ei mers. Așa, într-o vreme, se ivise o greutate: gospodăria n-avea pasatrice (mașină care separă semințele de roșii). Din cauza asta trebuiau să lucreze 56 de oameni cu site de mînă, și multe semințe se pierdeau. Tovarășul Marin Nicolae nu s-a spovedit nimănui, dar a început să adune de ici o tablă, de colo un șurub, iar seara stătea și meșterea „în secret". Intr-o zi s-a dus la directorul gospodăriei:

— Tovarăse director, e gata.

— Ce să fie gata?

— Păi... mașina, pasatricea...

Toți au dat buzna să vadă mașina înjghebată de tovarășul Marin Nicolae, din resurse locale. Au pus-o la încercare. Mergea de minune. Și-acum merge la fel. La separatul semințelor nu mai lucrează 56 de oameni, ci doar 4. Semințele nu se mai pierd, iar pasta de bulion e de bună calitate. Mașina lui Marin Nicolae prelucrează zilnic cam 3 vagoane de roșii. Constructorul ei va primi un premiu. Dar mai mulțumit e că a dat o mînă de ajutor, ca gospodăria să poată

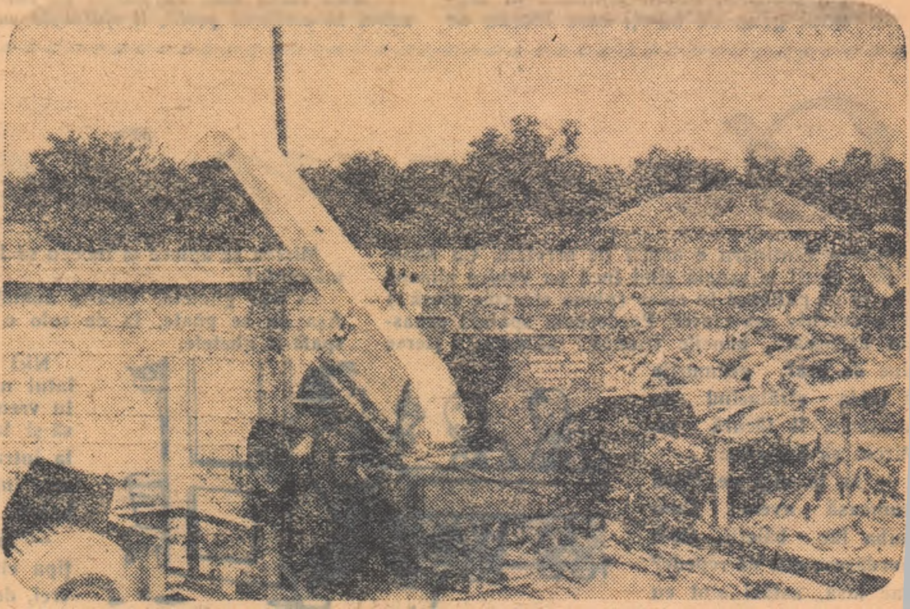

trimite mai grabnic produse bune și ieftine oamenilor muncii din oraș.

...Din zori pînă-n seară, camioane vîrfuite cu tot felul de legume pleacă spre oraș ca să-ndestuleze piețele. Recolta a fost bogată și cei de la gospodărie abia prididesc cu strînsul. Cîteodată au și ajutoare neașteptate. De pildă, acum, într-o duminică, s-au pomenit cu 60 de elevi ai Școlii Tehnice Agricole din Titu-Gară. „Am venit să vă dăm ajutor". Și băieții s-au apucat de lucru. Pînă-n seară au recoltat 3500 kg. roșii, 600 kg. ardei gras și 300 kg. conopidă. Cei de la G.A.S. au hotărît, drept mulțumire, să le repeadă într-o zi la școală o căruță cu zarzavaturi. Să aibă pentru internat, peste iarnă...

Ei, dar ne-am luat cu vorba și masa s-a sfîrșit. Brigadierii se împrăștie pe la treburile lor. Pe care să-i însoțim? E greu să alegi. Dar mai bine să dăm o raită pe la căminul de copii al gospodăriei. E colo, în clădirea aceea albă, frumoasă, împrejmuită de pomi. Să intrăm. Vezi, totul lucește de curățenie: parchetul, pătucurile cu cearșafuri proaspete, dulăpioarele de haine. In camera „de clasă", pereții sînt acoperiți cu scene din basme, iar pe policioare stau rînduite fel de fel de jucării, cărți de povești. Dar unde sînt oare locatarii? Aha, tot în sala de mese. Uite-i, niște pitici așezați pe scaune pitice. Cel mai tînăr oaspe al căminului, Mihaela Florescu, n-are decît un an și opt luni. Nu prea mînuie bine furculița, dar tovarășa educatoare îi stă în ajutor. Ionel Stancu e de serviciu. Un puști ochios și cîrlionțat, de vreo 6 ani. Imparte grav farfuriile, dă suplimente și veghează cu strășnicie să nu se răstoarne solnițele, să nu se păteze fața de masă... E și el un gospodar.

Vasile MĂNUCEANU

Și la G.A.C. „Drumul lui Lenin", din Livedea, muncile de toamnă sînt în toi. Prepararea nutrețului pentru însilozare e o treabă importantă, pe care mașina sovietică o îndeplinește repede și bine.

UN PROCES în Mississippi

O crimă e socotită pretutindeni crimă și se pedepsește cu cea mai mare gravitate. Pretutindeni? Se pare că nu...

Luna trecută, la tribunalul din Mississippi (S.U.A.) s-a judecat o crimă. Și încă una din cele mai josnice.

Doi albi, pe nume Roy Bryant și J. W. Millan, l-au ucis pe băiatul negru Louis Emmet Till, de 14 ani. Cadavrul lui Till a fost găsit într-un rîu. Asasinii au fost citați la proces.

Procesele se judecă la tribunal, dar numai tribunal nu se poate numi sala în care s-a desfășurat procesul acesta. Mai degrabă restaurant. Și se pare că judecătorii și acuzații au venit pe aici doar așa, să se mai distreze.

Acuzații au apărut bine dispuși, proaspăt rași. Și-au adus cu ei și nevestele și copii. Aceștia arătau mîndri jucăriile cumpărate de părinții lor: niște pistoale.

Cinci zile a durat procesul, sau mai bine zis „bîlciul judecătoresc". Apoi s-a anunțat sentința! Au fost condamnați? Nu uitați că procesul s-a judecat în Mississippi. Acuzații au fost achitați, pe motiv că, vezi bine, nu se știe dacă băiatul negru este chiar Till.

Cadavrul a fost recunoscut de mama lui Till și de mulți martori care i-au văzut pe cei doi criminali tîrîndu-l într-o mașină pe băiat. Dar domnii judecători sînt de părere că se poate ca o mamă să nu-și recunoască fiul și că în general uciderea unui ne- [illegible]

Așa s-a terminat procesul din Mississippi.

O agenție franceză de presă anunță că „asasinarea tînărului Till a provocat o indignare generală în S.U.A".

Crima din Mississippi îi indignează nu numai pe cei din America, ci pe toți oamenii cinstiți.

Curiozități științifice

UN NOU ELEMENT CHIMIC

La ședința societății americane de fizică din 30 aprilie a.c. s-a comunicat că, sub conducerea cunoscutului savant american Glenn T. Siborg, care lucra la universitatea din California, s-a obținut artificial încă un nou element chimic transuranic, care are numărul atomic 101.

Pentru munca depusă în vederea obținerii pe cale artificială a elementelor mai grele decît uraniul, lui Glenn T. Siborg i s-a acordat în 1951 premiul „Nobel" în domeniul chimiei.

In cinstea creatorului sistemului periodic al elementelor, marele savant rus D. I. Mendeleev, Glenn T. Siborg și colaboratorii lui au denumit noul element „mendeleeviu".

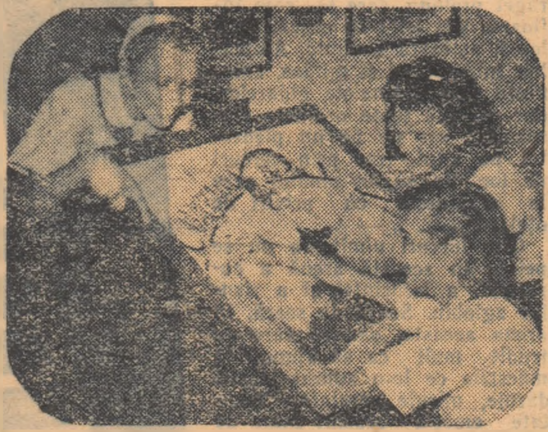
Astfel, pînă-n prezent au fost obținute în mod artificial următoarele noi elemente mai grele ca uraniul: neptun (93), plutoniu (94), americiu (95), curiu (96), berkeliu (97), californiu (98), ajniu (99), fenturiu (100), mendeleeviu (101).

Intr-o seară de toamnă

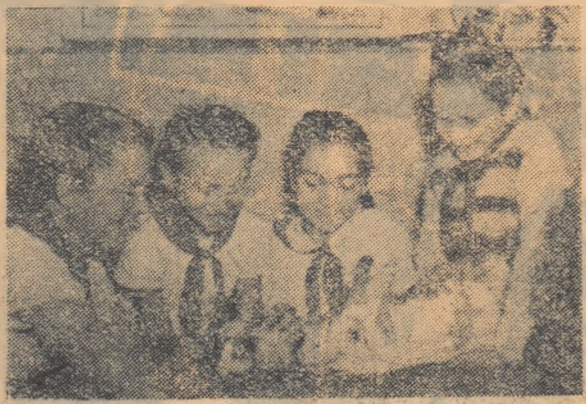
Deasupra Sibiului s-au așternut primele umbre ale serii. Dar, vai! In loc de seninul nopților, o pîclă uricioasă; în loc de parfumul florilor, o burniță rece care te face să-ți ridici grăbit gulerul hainei. Da, s-a dus vara. Toamna și-a trimis solii. Plouă mărunt și rece. Lămpile de pe străzi se clatină ca niște păsări obosite care clipesc speriate. E tocmai bine să stai în casă și să asculți povești sau să te joci cu iepurașii și cobaii, sau poate să le faci pe amîndouă. Haideți să dăm o raită pe la Școala nr. 13 și să vedem ce fac cei de acolo în această seară. E tocmai 6 ceasul, așa că o să-i găsim pe băieții și fetele „de la 13" ieșind de la ore...

Dinspre sala de festivități se aude o melodie lină, duioasă. Apoi răzbate un acompaniament de acordeoane, viori și tamburine. „O serbare!" îți trece prin gînd. Nu, nu! Deocamdată au loc doar repetițiile. Profesorul de muzică al școlii, Iuliu Burigan, exersează cu corul și orchestra cîteva cîntece pe care le vor prezenta în timpul „Lunii prieteniei romîno-sovietice". Dar unde-i Brașoveanu Carol? Și nici pe Sălăgean Mariana n-o vedem. Puțină răbdare; peste o oră vor sosi și atunci îi veți vedea și pe ei în fotografie. Acum, cei doi copii sînt plecați la „Școala populară de artă" din oraș. Brașoveanu este în anul III al școlii, la secția de acordeon și pian, iar Mariana la coregrafie, unde învață jocurile populare. Dar iată că repetiția s-a terminat. „Artiștii" părăsesc sala. Să ne luăm deci după ei, ca să vedem cum își vor petrece ultimele ore ale acestei seri de toamnă. Ar fi o idee! Ce-ați zice să mergem după fetița aceea cu cozi aurii și cu nasul în vînt care aleargă tare grăbită pe scările ce dau în curte? Stați puțin... In mijlocul sălii s-au strîns vreo 10—15 elevi; se pare că sînt din clasa a VII-a. Cîțiva poartă în brațe o familie de „patrupede". O altă fetiță ține un iepure mare alb. Grupul „celor 15" s-a împărțit în alte cîteva grupe. Cei cu iepurii și cobaii s-au strîns într-o sală, unde se află o mulțime de snopi, coceni de porumb, păsări împăiate. Unul dintre cobai a sbughit-o printre bănci și s-a ascuns. Copiii însă l-au găsit și l-au așezat alături de ceilalți. Acum, Pîrîu Aurica, Vulpe Rodica, Ivan Ecaterina și Bîlbîie Sorica își povestesc unele altora observațiile lor asupra micilor animale. Ați ghicit! Sînt membre ale cercului „Tinerilor naturaliști". Dar cele mai multe lucruri are de povestit Pîrîu Aurica, care este „mama cobailor" Ea îi îngrijește, așa că a avut mai multe lucruri de observat. Alături de „zoologi", cercetează niște spice de grîu „agronomii":

Cătănici Valeria, Brașoveanu Carol, Itu Virginia, care s-au strîns în jurul instructoarei lor. Pionierii din grupa I a detașamentului 6 n-au încă un carnet de însemnări. Dar pentru că și-au propus așa ceva, lucrurile pe care le auzim pot fi socotite ca primele file ale acestor însemnări. Excursia făcută la Cisnădioara în timpul vacanței mai stîrnește și acum plăcute aduceri aminte. Cătănici Valeria și tovarășele ei au văzut pentru prima oară în viața lor cum se face mulsul electric, la G.A.C. „Zorile" din Turnișor. Acolo ei au vizitat crescătoria de iepuri a gospodăriei și au mers cu toții la adunat spice și la cules mușețel. Apoi, într-o singură săptămînă, Crișan Petre și Rîu Viorel au strîns 500 kg. fier vechi: roți de pluguri vechi găsite la G.A.S.-Dealul Ocnei. Dealtfel colectivul școlii a fost premiat pe oraș în cadrul acțiunii voluntare de strîngere a fierului vechi.

Să-i mai lăsăm însă pe naturaliști și să vedem ce fac sportivii. Popovici Adriana, Sălăgean Mariana și celelalte fete din echipa de handbal a școlii, care va participa la spartachiadă, recapitulează regulamentul jocului și execută cîteva mișcări tactice. In laboratorul școlii, „chimiștii" sînt și ei foarte ocupați. Rîu Viorel, Oană Elena, Crișan Petru și alții experimentează cu pirometrul dilatarea corpurilor solide. Ei au pregătit, zilele trecute, un referat despre „Importanța chimiei" Chimiștii noștri sînt bine cunoscuți în toată școala.

Iarna este încă destul de departe, dar vremea rece îi face pe schiori să fie nerăbdători. Mai ales că numărul schiorilor este destul de mare în grupă. Schiorii își amintesc de veselele lor concursuri cînd coborau dealul Gusteriței. In totdeauna în fruntea lor se afla pionierul Nicolae Moldovan. Vulpe Rodica, conducătoarea grupei îi... neliniștește însă pe „prietenii iernii" care uită că o singură zi rece de toamnă nu poate acoperi derdelușul în manta albă.

Una dintre fete, Itu Virginia, a făcut un semn Valeriei și Adrianei și acum toate trei s-au retras într-o clasă. Ia să vedem ce mai pun la cale... Aplecate asupra unei gazete de perete, fetele chicotesc, lipind un articol. Să ne apropiem... Gazeta de perete poartă titlul „Urzica știe că...". La loc de „cinste" se află aici o caricatură usturătoare, menită să arate tuturor că Valeria Seicean din clasa a VII-a „uită" să-i salute pe tovarășii profesori atunci cînd îi întîlnește. „Urzica știe că..." asemenea obiceiuri sînt urîte și e de părere că nu salutul ci aceste obiceiuri trebuie uitate.

Rîndurile sînt închinate Valeriei Seicean, din clasa a VII-a A..

Ușa s-a deschis brusc și Moldoveanu Nicolae le-a strigat fetelor: „Veniți iute la „Cercul de basm". Tovarășa instructoare citește din cartea care ne-a sosit ieri de la București!"

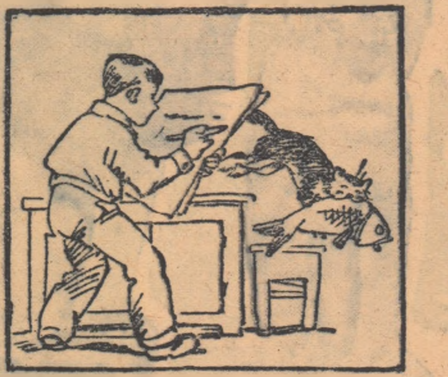
Pe drum, Itu și Adriana au stabilit că a doua zi vor merge împreună cu celelalte fete din grupă la Sălăgean, să facă temele la chimie. In acest timp, pe sală, acul mic al ceasornicului, se apropie de 8. A fost o seară de toamnă plăcută și interesantă. Nu-i așa?

M. ZONIS

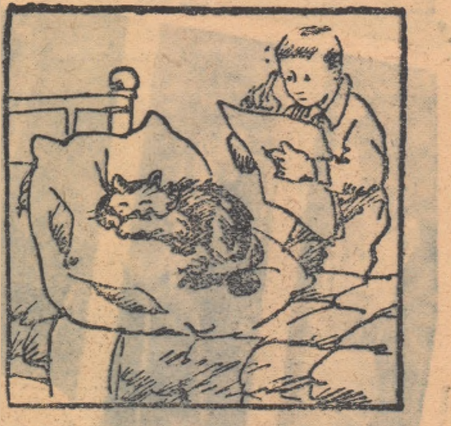
Un observator cu sînge rece

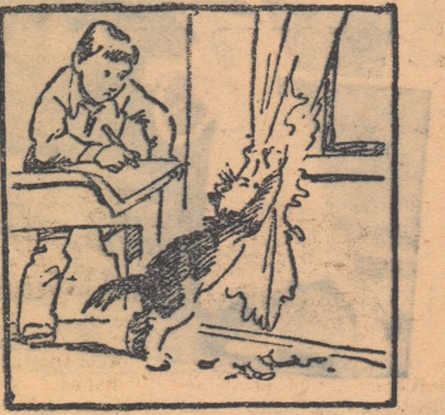
Va observa viața animalelor domestice. De exemplu, pisicile.

Și așa! Să începem... Vai! A furat un pește!

Cu labele murdare s-a culcat pe perna curată!

A rupt perdeaua!

Dar eu de ce am încasat-o? Doar făceam o muncă științifică!

(Din „Pionierscaia Pravda")

La circ

Reflectoarele împînzesc cu aur manejul și, de sus, din loja orchestrei, picură acorduri de vals... Caii minunați, cu grumazurile arcuite și glesnele subțiri, se leagănă cu grație în ritmul muzicii. Se-nclină apoi în fața publicului și, în ropote de aplauze, merg să primească din mîna prietenoasă a dresorului cuvenitele bucăți de zahăr.

...Și valsul se schimbă într-un marș tineresc, vesel. Ca trei arcuri elastice „zboară" în arenă trio Junglas acrobați la sol. Trei trupuri suple, parcă nici n-ating pămîntul în exercițiile și salturile complicate, periculoase... Dar, micule spectator, obișnuiește-ți ochii cu înălțimile, că uite, sus, sub cupola circului, se balansează un trapez și pe trapez un om. A răsucit funiile trapezului și, așezat în cap pe stinghia îngustă, se învîrtește de nu știi: om e, sau o sfîrlează uriașă?

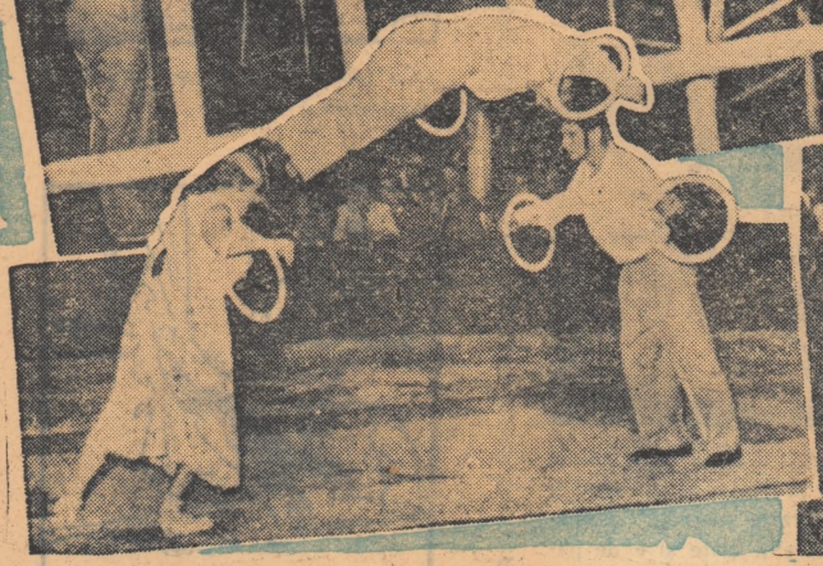
Atenție: intră vijelios în arenă unul din comicii circului, tîrînd după el un șarpe verde, lung și fioros. Dar nu, nu sări de pe scaun: șarpele nu e viu, e de mușama... Și-o să rîzi cu lacrimi de poznele șarpelui și ale stăpînului său.

Clipele se scurg ca într-o vrajă. Sub ochii tăi uimiți se perindă acrobați, clovni în largi vestminte pestrițe, cîini care pedalează ca niște adevărați cicliști. Și iată și ultimul număr al programului: Mallek cu tigrii și cu leii lui. Mallek e un vestit dresor ceh. Va fi mai multe luni oaspetele Bucureștiului, și în răstimpul acesta, în fiecare seară, își arată măestria la circul nostru de stat. Iată, cușca uriașă și tunelul de gratii prin care intră fiarele, au fost montate. De undeva străbate un răget prelung, care te cam înfioară. Vin leii! In cușcă, Mallek îi așteaptă zîmbind. Animalele mîrîie surd și mînios, amenință cu pumnalele ghiarelor, dar execută toate ordinele dresorului: sar de pe un piedestal pe altul, trec prin cercuri de foc. Se supun omului care le stăpînește cu priviri de oțel...

Cîte lucruri uimitoare nu se petrec în această arenă a curajului, a iscusinței și a rîsului zglobiu. Seară de seară, în arena aceasta, oameni care au trudit mult ca să ajungă la măestria ce le-o admiri tu, îți dăruie, micule spectator, neuitate emoții, ceasuri pline de vrajă.

Al. MIHU

Sportivi din 16 țări s-au întrecut

Care dintre voi n-a asistat măcar o dată la un concurs de atletism? Noi credem că mai toți ați admirat și ați aplaudat de multe ori pe acei sportivi care s-au dovedit bine pregătiți pentru concurs. Un asemenea prilej s-a oferit și zilele trecute, cînd s-a desfășurat pe stadionul Republicii din Capitală, cea de a opta ediție a Campionatelor Internaționale de Atletism ale R.P.R. 16 țări și-au trimis sportivii cei mai buni să participe la această competiție. Aici, pe stadionul Republicii, și-au măsurat forțele tineri cu titluri de campioni mondiali, olimpici și europeni, ca minunatul atlet sovietic Mihail Krivonosov, campion mondial la aruncarea ciocanului, sau ca alergătorul Vladimir Kuț, care a reușit prin puterea sa de luptă să atragă admirația celor peste 30.000 de spectatori de pe stadion. Emoția spectatorilor a crescut atunci cînd Ion Söter, maestru al sportului din țara noastră, a cîștigat pentru a opta oară consecutiv titlul de campion internațional de atletism. El este singurul atlet care a cucerit primul loc la toate cele opt ediții ale campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. Pe Iolanda Balaș o cunoașteți cu toții. Ați văzut-o doar de atîtea ori trecînd peste ștacheta înălțată la 1,50 m., ba chiar la 1,60. Iată însă că la acest campionat ea a cîștigat locul I, reușind să sară 1,67 m. Iar dacă timpul era favorabil, credem că ea ar fi reușit încă o dată performanța realizată nu de mult la Oslo (1,70 m.). Dar despre cîte rezultate minunate nu s-ar putea vorbi! Galina Zîbina a aruncat greutatea la 16,20 m. Performanța de 4,45 m. la săritura cu prăjina i-a adus suedezului Lumberg, pe lîngă titlul de campion internațional, și satisfacția unui nou record al țării sale. Maria Itkina a făcut o cursă excepțională la proba de 400 m. plat femei, stabilind un nou record mondial cu timpul de 53,9 secunde...

Cei care au obținut rezultatele cele mai bune la acest campionat au primit cupe de argint. Dar cel mai de preț lucru este faptul că sportivii celor 16 țări au legat o prietenie mai strînsă, au știut să se înțeleagă în aceste trei zile într-un limbaj comun — al păcii și prieteniei.

Csiki IRMA

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52